

HỒI 143

Ai Là Minh Quân

Lưu Hắc Thát bá vai Từ Tử Lăng, cùng bước vào một cửa tiệm bán đồ tơ lụa. Hai người giúp việc niên kỷ còn khá trẻ, thấy hai người đi vào đều không bước ra đón tiếp, giống như chẳng hề để ý vậy, mặc cho Từ Tử Lăng và Lưu Hắc Thát vén màn cửa sau đi vào phía trong, sau khi đi qua một kho hàng nhỏ, thì tới một sân rộng, bên trong lại là một dãy phòng xá nữa.

Bốn nam một nữ đang tụ tập nói chuyện ở trong sân, thấy Lưu Hắc Thát đều tỏ vẻ cung kính, đồng thanh gọi: “Lưu đại ca!”.

Lưu Hắc Thát khẽ gật đầu, dẫn Từ Tử Lăng vào một căn phòng bên tay trái. Đó là một gian khách sảnh bày thiết đơn giản, ngoại trừ bàn, ghế và mấy thứ gia cụ thường thấy ra, cả một chiếc tủ cũng không có, những thứ đồ trang sức hoa lệ thì càng không cần nói làm gì.

Sau khi ngồi yên vị, Lưu Hắc Thát mới cười ha hả nói: “Thật hay quá! Không ngờ lại gặp được lão đệ ở đây, không biết bao nhiêu lần ta nghe hung tin về lão đệ và Khấu Trọng, thật không ngờ hai người vẫn sống rất khỏe mạnh. Khấu Trọng đã đi đâu rồi?”.

Từ Tử Lăng nói: “Ta và hần bị phân tán, nhưng đã hẹn ước gặp nhau ở đây”. Nói đoạn lại than thầm trong bụng, Lưu Hắc Thát tuy là một trang hảo hán, nhưng thủy chung cũng vẫn là người của Đậu Kiến Đức, không tiện tiết lộ quá nhiều chuyện với y.

Lưu Hắc Thát chau mày nói: “Nghe nói Lý Mật phái người chặn đuổi các người, có muốn ta sai người đi tìm Khấu Trọng không?”.

Từ Tử Lăng cảm nhận được nhiệt tình chân thành của gã, trong lòng cảm thấy áy náy vạn phần, nhưng vẫn lắc đầu nói: “Hần có thể tự bảo vệ mình được, thực tế là chúng ta cố ý chia nhau ra, ta dẫn dụ địch nhân còn hần thì đi làm việc khác”.

Lưu Hắc Thát liền lập tức hiểu ra. Lúc này nữ tử vừa trò chuyện với bốn nam nhân bên ngoài khi nãy mang trà thơm dâng lên. Từ Tử Lăng giờ mới nhìn rõ dung mạo nữ tử này rất đẹp, có một khí chất thanh tú đặc biệt đáng yêu.

Lưu Hắc Thát cười cười nói: “Nàng là Đồng Đồng, mấy ngọn phi đao cũng lợi hại lắm!” Nhưng y lại không giới thiệu Từ Tử Lăng với Đồng Đồng.

Đồng Đồng mỉm cười, hiếu kỳ nhìn Từ Tử Lăng một cái rồi mới lui ra ngoài.

Lưu Hắc Thát trầm ngâm hồi lâu mới thở dài nói: “Sau khi giết chết Nhậm Thiếu Danh, không những khiến tên tuổi của hai người lừng lẫy thiên hạ, mà còn biến đổi cả tình thế phương Nam, lão ca cũng thật vinh hạnh vì được quen biết hai vị lão đệ!”.

Từ Tử Lăng sợ y lại nhắc lại chuyện mời mình nhập bọn, vội vàng nói lảng sang chuyện khác: “Lần này Lưu đại ca tới Lạc Dương, không rõ có chuyện quan trọng gì vậy?”.

Lưu Hắc Thát chăm chú nhìn gã một hồi, sau đó mới trầm giọng nói: “Chuyện này nói lớn cũng được mà nói nhỏ cũng xong, thực chất thì chỉ là một chuyện nhỏ, nhưng lại quan hệ đến chuyện ai có thể thống nhất thiên hạ đấy”.

Từ Tử Lăng càng nghe càng khó hiểu, ngạc nhiên hỏi: “Là chuyện gì mà có ảnh hưởng lớn vậy chứ?”.

Lưu Hắc Thát không đáp mà hỏi ngược lại: “Lần này hai vị lão đệ tới Lạc Dương, có phải là chuẩn bị vào Quan Trung hay không?”.

Từ Tử Lăng biết rõ Lưu Hắc Thát là người tốt, song tuyệt đối không phải kẻ ngốc, thậm chí còn rất tinh minh lợi hại, muốn giấu diếm cũng không dễ dàng chút nào. Y hỏi như vậy, chính là gián tiếp hỏi xem có phải gã muốn đi khai quật Dương Công Bảo Khố Hay không. Giả như gã ấp úng cho qua, Lưu Hắc Thát tự nhiên sẽ không giải bày tâm phúc với gã nữa.

Trong thời đại quần hùng cát cứ này, cho dù là phụ tử huynh đệ bằng hữu, ai ai cũng vì chủ của mình mà giữ lấy một số bí mật không nói cho người khác biết. Giống như vừa nãy, Lý Tịnh định nói gì với gã nhưng lại thôi, hiển nhiên là có điều ẩn mật.

Từ Tử Lăng cười khố nói: “Sự thực thì chúng tôi cũng chỉ biết bảo tàng ở đâu đó gần Quan Trung, những thứ khác đều không rõ, vì vậy lần này chỉ là thử vận khí chút thôi”.

Giương mặt đen đúa trung hậu của Lưu Hắc Thát nở một nụ cười chân thành, gật đầu nói: “Lời Tử Lăng nói, sao ta lại không tin chứ. Có điều ta nghe nói trong Dương Công Bảo Khố, ngoại trừ những kỳ trân dị bảo mà Dương Tố vợ vét được, còn có vô vàn thứ binh khí quý giá nữa. Nếu như muốn vận chuyển những thứ này đi, không có nhân lực to lớn thì tuyệt đối không thể được. Nếu hai người tin được Lưu Hắc Thát này, ta có thể toàn lực trợ giúp,

điều kiện là mỗi người lấy thứ mình cần, đệ và Khấu Trọng lấy tài vật, ta chỉ cần binh khí để tranh thiên hạ, vậy là lưỡng toàn kỳ mỹ, mọi người đều vui vẻ”.

Y ngưng lại một chút rồi nói tiếp: “Theo tin tức ta có được, Dương Công Bảo Khố tổng cộng có bảy tầng, ngoại trừ tầng đầu tiên không có cơ quan ra, các tầng dưới đều nguy hiểm vô cùng, nếu đệ biết được người thiết kế bảo tàng này chính là thiên hạ đệ nhất xảo thủ Lỗ Diệu Tử, thì sẽ hiểu muốn lấy bảo tàng này tuyệt đối không dễ chút nào. Theo ta được biết, La Sát Nữ đã từng vào được tầng đầu tiên, song đã biết khó mà lui. Ô! Thần tình lão đệ sao lại trở nên cổ quái như vậy?”.

Từ Tử Lăng nghe tới cái tên Lỗ Diệu Tử, tự nhiên là chấn động trong lòng, bắt đầu hiểu ra tại sao lúc lão đưa cuốn sách “Cơ Quan Học” cho Khấu Trọng, còn đặc biệt nhấn mạnh phải dựa vào nó mới vào được Dương Công Bảo Khố. Nhưng tại sao Lỗ Diệu Tử không trực tiếp nói với bọn gã chuyện Dương Công Bảo Khố là do một tay lão thiết kế chứ?

Chuyện này đúng là khó hiểu.

Lưu Hắc Thát lại nói: “Dương Tố và Lỗ Diệu Tử là hảo hữu tri giao, cầu khai hợp ở Lạc Dương này cũng là do lão thiết kế đó. Thiên tư của lão về phương diện này chỉ e thế gian không có người thứ hai đâu”.

Thấy Từ Tử Lăng chau mày suy nghĩ, y liền đưa tay vỗ nhẹ lên vai gã nói: “Lão đệ không cần phải đưa ra đáp án nhanh vậy đâu, có thể thương lượng trước với Khấu Trọng, cho dù không hợp tác, Lưu Hắc Thát ta cũng không tránh đệ đâu. Tiện thể ta cũng nói luôn với đệ, Gia Cát Đức Uy đối với kiến trúc và cơ quan học rất có tâm đắc, lúc vào bảo tàng sẽ có trợ giúp rất lớn”.

Từ Tử Lăng chỉ đành gật đầu ậm ừ cho qua.

Lưu Hắc Thát thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười nói: “Nói thực lòng, những lời này ta chẳng muốn nói ra chút nào, có vẻ như là ta cũng tham lam giống như những kẻ khác đang ngấp nghé bảo tàng vậy, nhưng vì đại cục, ta lại không thể không nói ra”.

Từ Tử Lăng nói: “Chuyện này đệ hiểu, Lưu đại ca không cần lo lắng”.

Lưu Hắc Thát hân hoan nói: “Ta đã từng nhắc tới hai vị lão đệ với Hạ Vương. Hạ Vương cũng rất hân thưởng hai người, người rất hy vọng có cơ hội gặp mặt các đệ”.

Hạ Vương chính là Đậu Kiến Đức.

Từ Tử Lăng cúi đầu nói: “Có cơ hội chúng tôi cũng rất muốn gặp mặt y. Còn nữa, vừa rồi Lưu đại ca nói chuyện gì mà có thể lớn, có thể nhỏ, rốt cuộc là chuyện gì vậy?”.

Lưu Hắc Thát trầm giọng nói: “Tự nhiên là liên quan đến thứ tề danh với Dương Công Bảo Khố, Hòa Thị Bích rồi”.

oOo

Mới vào Hoàng thành, hơn chục người đứng trước Đoan Môn liền bước tới nghênh tiếp, ngoại trừ ba người ăn vận khôi giáp của võ tướng ra, những người khác đều ăn vận nho phục. Một người trong bọn họ không ngờ chính là Âu Dương Hy Di mà Khấu Trọng đã từng gặp mặt.

Âu Dương Hy Di là cao thủ thành danh đã mấy chục năm, bối phận trên giang hồ cực cao, có giao tình rất tốt với đại nho Vương Thông và Vương Thế Sung, có điều nhiều năm nay lão đã không màng thế sự, thật không ngờ lần này cũng xuất sơn trợ giúp Vương Thế Sung tranh thiên hạ. Năm xưa lão đã dùng Trầm Sa Kiếm đại chiến với Bạt Phong Hàn ở Bành Thành, tuy chưa phân thắng phụ đã dùng tay, nhưng cũng đã lưu lại trong lòng Khấu Trọng ấn tượng không thể phai mờ.

Ngoài Âu Dương Hy Di ra, còn có hai nam một nữ đặc biệt làm Khấu Trọng chú ý.

Nữ nhân giống như một điểm chu sa giữa đồng cỏ xanh mướt, rất là bắt mắt. Đó là một thiếu phụ trẻ tuổi rất có nhan sắc, nhỏ nhắn mà hoạt bát, lưng đeo trường kiếm, thần tình lại nghiêm túc lạ thường, bộ dạng như không dễ gì cười nói vậy, tuy vậy nhưng nàng lại có một vẻ đẹp rất thành thực, vừa khiến người đối diện cảm nhận được vẻ cô ngạo bất quần không dễ gì xâm phạm, nhưng lại cũng khiến người ta dâng lên một cảm giác thách thức, cảm thấy nếu có thể phá được tấm màn chắn bảo vệ mà nàng dựng lên đó chính là thành tựu lớn nhất của nam nhân. Có điều nguyên nhân làm Khấu Trọng để ý tới nàng ta, không phải vì sắc đẹp, mà là vì đôi mắt sắc bén sáng rực lam quang của nàng, khiến gã không những biết được nàng là võ lâm cao thủ, mà còn biết nàng không phải là người Trung thổ nữa.

Hai nam nhân khác làm Khấu Trọng chú ý là một lão một thiếu. Người già thân hình béo lùn, thân vận đạo bào, tay cầm phát trần, mắt tai mũi miệng như đều dồn cả vào giữa mặt, thoạt nhìn thì cảm thấy rất buồn cười, nhưng những tia nhìn lấp lánh hàn quang, ẩn ước

một vẻ vô tình lãnh mạc trong đôi mắt ti hí của lão thì tuyệt đối không hề có chút hoạt kê nào.

Người trẻ là một tráng hán chừng hai bảy hai tám tuổi, thân hình to cao, tuy không anh tuấn cao lớn như Khấu Trọng, Từ Tử Lăng hay Bạt Phong Hàn, nhưng gương mặt rắn rỏi, dáng người chắc nịch, toát ra một khí độ dũng mãnh ngang tàng. Trên lưng đeo một cặp song trác.

Xem ra thì ngoại trừ Âu Dương Hy Di, ba người này là võ công cao nhất trong chúng nhân, đều có thể liệt vào hạng nhất lưu cao thủ trong võ lâm. Ánh mắt sắc bén của Âu Dương Hy Di dừng lại trên người Khấu Trọng, thoáng hiện thần sắc kinh dị, nhưng không nói tiếng nào.

Vương Thế Sung lúc này đã rảo nhanh bước chân, cười ha hả nói: “Được các vị kịp thời tới đây, Vương Thế Sung này còn lo lắng gì nữa chứ!”.

Khấu Trọng thâm kinh hãi trong lòng, không ngờ Vương Thế Sung không nói không rằng mà đã điều động được toàn bộ lực lượng trong tay dùng để ứng phó với nguy cơ trước mắt.

Bọn Âu Dương Hy Di lần lượt cúi người thi lễ, nói mấy lời khiêm nhượng.

Một viên võ tướng nói: “Mông Thu đã y theo lời đại nhân phân phó, làm xong mọi chuyện”.

Khấu Trọng giờ mới biết người này chính là Tổng Mông Thu, một tâm phúc đại tướng khác của Vương Thế Sung, vội vàng lưu tâm liếc y một cái. Người này dung mạo xấu xí, trên mặt hiển lộ ra một thần tình trung nghĩa hơi quá đáng, gây cho người ta cảm giác như y đang đeo mặt nạ vậy, mới thoạt nhìn nhưng gã đã có ác cảm với y rồi.

Lúc này Vương Thế Sung mới giới thiệu Khấu Trọng với những người này, nữ tử kia đúng là tên cũng như người, gọi là Linh Lùng Kiều, đạo nhân béo lùn là Khả Phong Đạo Trưởng, tráng hán là Trần Trường Lâm, những người khác cũng đều là danh gia cao thủ đến từ các môn phái khác nhau.

Âu Dương Hy Di hiển nhiên là người có địa vị cao nhất trong đám người này, mỉm cười nói: “Trường Sinh Quyết không hổ là một trong tứ đại kỳ thư, bằng không đâu thể tạo ra nhân tài như Khấu huynh đệ đây”.

Khấu Trọng vội vàng khiêm nhượng.

Vương Thế Sung nói mấy câu khách khí với những người khác, rồi nghiêm mặt nói: “Chuyện không thể chậm trễ, chúng ta lập tức vào cung gặp tiểu hôn quân, xem xem tên Độc Cô Phong muốn giở trò gì”.

oOo

Lưu Hắc Thát thấy Từ Tử Lăng nghe tới tên Hòa Thị Bích mà mặt vẫn không đổi sắc, liền mỉm cười nói: “Nếu như Tử Lăng đệ biết thêm một chút về những chuyện liên quan tới Hòa Thị Bích, có thể sẽ hứng thú lên cũng không chừng”.

Từ Tử Lăng nghĩ đến Khấu Trọng, than thầm trong lòng, miễn cưỡng phần chấn tinh thần, gượng cười hỏi: “Hòa Thị Bích ngoại trừ là Ngọc Tử Truyền Quốc, tượng trưng cho quyền lực của hoàng đế ra, còn có giá trị gì chứ?”.

Lưu Hắc Thát nói: “Nói thật lòng, chuyện này ta cũng không biết. Nhưng chỉ từ sự việc Ninh Đạo Kỳ cũng phải định ước mượn ngọc ba năm với Từ Hàng Tịnh Trai, là biết thứ này không phải chỉ đơn giản là một miếng bảo ngọc chân quý, nếu không làm sao có thể khiến cao nhân thế ngoại siêu phàm thoát tục như Ninh Đạo Kỳ cũng phải động tâm chứ?”.

Từ Tử Lăng thoáng ngạc nhiên: “Nói như vậy thì Hòa Thị Bích lẽ nào luôn được giấu ở Từ Hàng Tịnh Trai sao? Lưu đại ca biết được chuyện này từ đâu vậy?”.

Lưu Hắc Thát mỉm cười thần bí, thấp giọng nói: “Chuyện này thứ cho Lưu đại ca của đệ không nói ra được, vì ta đã hứa với người đó rồi. Đệ chỉ cần biết là tin tức này là chính xác vạn phần là được”.

Từ Tử Lăng chau mày nói: “Nếu thật có chuyện này vậy thì chuyện Ninh Đạo Kỳ sẽ giao Hòa Thị Bích cho Sư Phi Huyền ở Lạc Dương cũng không phải là lời phao tin đồn nhảm rồi, Ninh Đạo Kỳ và Sư Phi Huyền khoa trương như vậy chẳng lẽ còn sợ thiên hạ chưa đủ loạn hay sao?”.

Giương mặt đèn đũa của Lưu Hắc Thát nở một nụ cười, chậm rãi nói: “Vừa hay ngược lại những điều đệ vừa nói, đây chính là điều kiện cho mượn Hòa Thị Bích của Từ Hàng Tịnh Trai với Ninh Đạo Kỳ, chính là yêu cầu lão hiệp trợ bình loạn thiên hạ, tạo phúc cho bá tánh”.

Từ Tử Lăng thoáng động tâm: “Nói như vậy, Ninh Đạo Kỳ đích thực là đang hiệp trợ Từ Hàng Tịnh Trai tạo thế cho vị quân chủ tương lai rồi”.

Lưu Hắc Thát ngạc nhiên nói: “Đệ đoán tuy không trúng nhưng cũng sai không bao nhiêu. Theo sự suy đoán của Đâu công và ta thì Sư Phi Huyền giẫm bước hồng trần trong giai đoạn phi thường này không chỉ vì đối phó với Âm Quý Phái, mà còn mang trên mình một sứ mệnh quan trọng, chính là vì vạn dân trong thiên hạ tìm kiếm chân chủ, thử nghĩ xem, nếu có người lọt vào mắt xanh của Sư Phi Huyền, có được Hòa Thị Bích thì sẽ thế nào?”.

Từ Tử Lăng lập tức cảm thấy đau đầu. Gã đang nghĩ tới Khấu Trọng. Trong tình hình hiện tại, bất luận Sư Phi Huyền chọn thế nào, tuyệt đối cũng không tới lượt Khấu Trọng.

Đúng như Lưu Hắc Thát đã nói, Hòa Thị Bích vốn chỉ là chuyện nhỏ, nhưng Sư Phi Huyền lựa chọn chân chủ mới là chuyện lớn của thiên hạ. Với danh vọng và thực lực của Từ Hàng Tịnh Trai mà Sư Phi Huyền làm đại biểu và Ninh Đạo Kỳ, chỉ cần bọn họ công khai tuyên bố dâng tặng Hòa Thị Bích cho ai đó, thiên hạ quần hùng tất sẽ có phản ứng.

Vì vậy Khấu Trọng tuyệt đối không thể để chuyện này xảy ra được.

Trước đây Khấu Trọng muốn đi cướp Hòa Thị Bích, e rằng ít nhất có một nửa là muốn đùa chơi. Nhưng hiện giờ lại là một chuyện hoàn toàn khác. Nếu Khấu Trọng tham dự vào cuộc chiến tranh đoạt Hòa Thị Bích này, gã có thể đứng ngoài được hay không?

Vậy không phải là bọn gã sẽ phải đối địch với Sư Phi Huyền và Ninh Đạo Kỳ hay sao?

oOo

Vương Thế Sung cùng Khấu Trọng và đám tướng lĩnh danh gia cao thủ phi thân lên ngựa, dưới sự hộ vệ của gần ngàn thân vệ đi qua Hoàng thành, nhằm hướng Cung Thành ở phía Bắc thẳng tiến. Dọc đường toàn là những binh sĩ khôi giáp sáng ngời, hiển nhiên quyền khống chế Hoàng thành đã nằm trong tay Vương Thế Sung rồi.

Chu vi thành rộng chín dặm, bốn mặt đều có cửa lớn. Tắc Thiên Môn nằm ở chính giữa mặt Nam, nam đối Đoan môn, Bắc đối Huyền Võ Môn, cùng với cửa chính của các điện trung ương nằm trên một trục thẳng.

Tiếng vó ngựa rầm rập làm cả Hoàng thành như rung lên.

Khấu Trọng thúc ngựa chạy bên trái Vương Thế Sung, bên kia là Âu Dương Hy Di, phía trước là ba mươi kỵ sĩ mở đường do Lang Phụng dẫn đầu, thanh thế cao ngất.

Lúc này Tắc Thiên Môn đã dần dần hiện rõ trước mắt, đại môn chia làm hai lớp, sâu tới hai chục bộ, hai bên đều có lầu gác, nối liền với tường thành dày gần mười tám bước, thành cao hai mươi trượng, khí thế trang nghiêm, khiến người ta nhìn mà phải sinh cảm giác sợ hãi.

Lúc này Tắc Thiên Môn đã mở rộng, nhưng một cái bóng lính canh cũng không thấy đâu, khắp nơi bao trùm một vẻ cao thâm mịt mịt khiến người ta phải lo âu.

Vương Thế Sung thần thái ung dung, vừa thúc ngựa vừa nói với Khấu Trọng: “Bên trong Tắc Thiên Môn còn có Vĩnh Thái Môn, tiếp đó là chủ điện Càn Dương Điện chuyên để cử hành đại điển và tiếp kiến sứ tiết ngoại quốc. Bình thường tên tiểu tử Dương Động đó tuyệt không lui tới đây”.

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: “Tại sao không thấy một tên lính canh nào vậy?”.

Phía sau không biết có ai lên tiếng đáp thay y: “Xem ra thì bọn chúng đã sợ chạy hết rồi”.

Nhưng không ai cảm thấy buồn cười vì câu nói này cả.

Vương Thế Sung trầm giọng nói: “Dưới trường Độc Cô Phong phân làm thập nhị vệ là Dực Vệ, Ky Vệ, Vũ Vệ, Đồn Vệ, Ngự Vệ, Hâu Vệ..., mỗi vệ có khoảng năm trăm người, tổng số vượt quá năm ngàn người, thực lực không thể coi thường, lại có thành cao hào sâu để cố thủ, với tính cách của Độc Cô Phong, y tuyệt đối sẽ không chưa chiến đã lui đâu, chúng ta phải cẩn thận mới được”.

Chúng nhân đồng thanh dạ ran, chấn động cả Hoàng thành.

Trong nháy mắt đội quân đầu tiên đã tới trước cổng Tắc Thiên Môn, đang định xông thẳng vào thì một người đã chấp tay sau lưng ung dung bước ra, cười lớn nói: “Thượng thư đại nhân đem binh mã xông vào Hoàng thành, không biết là có chuyện gì vậy?”.

oOo

Lưu Hắc Thát thở dài một tiếng nói: “Tình thế thiên hạ vốn đã hỗn loạn, nếu Sư Phi Huyền mà nhúng tay vào nữa, chỉ sợ tình hình càng thêm phức tạp”.

Từ Tử Lăng cũng cảm thấy đau đầu vì chuyện này. Sư Phi Huyền và Loan Loan là truyền nhân đại biểu cho hai đại tông phái chính tà, đều là cao thủ siêu việt hiếm có, hiện

giờ bọn gã đã trở thành tử địch của Loan Loan, nếu thêm một Sư Phi Huyền này nữa, e rằng khó khăn sẽ càng thêm khó khăn.

Từ Tử Lăng nhin không nổi buột miệng hỏi: “Hiện giờ Sư Phi Huyền đang ở đâu?”.

Lưu Hắc Thát nhún vai nói: “Nghe đồn mười ngày trước nàng ta đã xuất hiện ở vùng phụ cận Lạc Dương, nhưng sau đó thì không biết tung tích, có dò la thế nào cũng không có tin tức gì. Chỉ dựa vào điểm này cũng biết nàng ta cao minh tới mức nào rồi”.

Từ Tử Lăng nhớ tới Loan Loan, lập tức có thể đoán ra được sự lợi hại của Sư Phi Huyền, nghĩ tới lúc nàng ta có thể sẽ trở thành địch nhân của mình hay Khấu Trọng, nhất thời không nói nên lời. Cho dù gã không hứa với Khấu Trọng sau khi lấy được Dương Công Bảo Khố mới chia tay, gã cũng không thể rời bỏ Khấu Trọng lúc này được.

Lưu Hắc Thát tiếp tục nói: “Đây chính là nguyên nhân lần này ta tới Lạc Dương. Nếu có thể lấy được Hòa Thị Bích từ tay Sư Phi Huyền, coi như nửa thiên hạ đã thuộc về Hạ Vương rồi. Chính vì vậy mà lúc này Lạc Dương có thể nói là vô cùng náo nhiệt, phàm là kẻ muốn có thiên hạ, ai mà chẳng muốn thử vận khí chứ?”.

Từ Tử Lăng lại nhớ tới Lý Tịnh, nói không chừng đây cũng là nguyên nhân mà y tới Lạc Dương, chính là đoạt Hòa Thị Bích cho Lý Thế Dân, liền hỏi: “Lưu đại ca thử nói xem những ai có cơ hội đoạt Hòa Thị Bích vậy?”.

Lưu Hắc Thát phì cười nói: “Tử Lăng đệ dùng chữ đoạt này e rằng không được thỏa đáng lắm. Trước tiên không nói có Ninh Đạo Kỳ đứng bên để ý, chỉ riêng kiếm pháp tới độ đẳng phong tạo cực của Sư Phi Huyền đã khiến người ta không dám vọng động rồi, vì vậy có lẽ nên dùng chữ cầu thì thỏa đáng hơn”.

Từ Tử Lăng cũng cảm thấy buồn cười, bản thân gã vì nghĩ thay Khấu Trọng, nên bất giác đã dùng chữ “đoạt”, đành ậm ừ nói: “Vậy ai có cơ hội cầu được bảo bích nhất?”.

Lưu Hắc Thát gượng cười nói: “Ta rất muốn nói với đệ rằng người đó chính là Đẩu công, nhưng sự thực thì không phải như vậy. Ít nhất là có ba người nữa có cùng cơ hội như chúng ta, cũng là ba người có tư cách thống nhất thiên hạ nhất trong lúc này”.

Y ngưng lại một chút rồi nói tiếp: “Nếu ta là Sư Phi Huyền, đương nhiên sẽ dựa vào chiến tích, phương cách cầm quyền và danh vọng để chọn vị chân mệnh thiên tử trong tương lai. Vì vậy người có cơ hội nhất chính là Lý Mật, vừa hay y lại mới đại thắng Vũ Văn Hóa Cập, trước đây cũng từng nhiều lần mở kho phát chẩn nạn dân, thanh danh rất tốt, liệu ai có thể bì kịp chứ?”.

Lòng Từ Tử Lăng bất giác trầm hấn xuống, nếu như để Lý Mật lấy được Hòa Thị Bích, gã và Khấu Trọng còn có cơ hội tranh phong với hấn nữa sao?

Lưu Hắc Thát lại trầm giọng nói tiếp: “Người thứ hai chính là Vương Thế Sung, chỉ nhìn tình hình an định ở Lạc Dương cũng biết y quản trị rất có phương pháp, hơn nữa nơi đây là trung tâm của giao thông trong thiên hạ, có thể hùng chấn tứ phương, khiến người ta không thể coi thường được”.

Từ Tử Lăng gật đầu nói: “Hai người này đích thực là có thể tranh phong với Hạ Vương, người còn lại có phải là Lý Uyên không?”.

Lưu Hắc Thát nói: “Lý Uyên cũng có thể xem là một trong số này. Chỉ là bản thân y vừa háo sắc lại vừa dựa hơi Đột Quyết, tuy có thực lực nhưng cơ hội được Sư Phi Huyền chọn xem ra không nhiều”.

Từ Tử Lăng nghĩ tới lão gia của mình, bèn hỏi: “Đỗ Phục Uy có phải hoàn toàn không có cơ hội không?”.

Lưu Hắc Thát đáp: “Thanh danh của Đỗ Phục Uy trước nay đều không được tốt lắm, thêm nữa lại cấu kết với người Thiết Lạc, muốn được Hòa Thị Bích thì chỉ có đi cướp mà thôi”.

Từ Tử Lăng thần kinh hãi, bởi gã biết rõ Âm Quý Phái cũng can dự vào chuyện này, mà Chúc Ngọc Nghiên, Loan Loan, Khúc Ngạo và Đỗ Phục Uy đều là người thừa đủ tư cách khiêu chiến Sư Phi Huyền, vì vậy dù nàng ta có Ninh Đạo Kỳ hậu thuẫn đi chăng nữa, cũng không phải là hoàn toàn không có nguy hiểm.

Tình thế phức tạp dị thường.

Lưu Hắc Thát hào hứng cười ha hả nói: “Thiên hạ tuy chia năm xẻ bảy, nhưng những kẻ vô dụng nhiều, người đủ tư cách xung vương xưng bá ít. Hiện giờ ở phía Nam Đại Giang không ngoài Tiêu Tiển, Lâm Sĩ Hồng, Trầm Pháp Hưng, Tống phiệt, sau khi hai người giết chết Nhậm Thiếu Danh, thì trước mắt Tiêu Tiển là có thực lực nhất, đáng tiếc là Ba Lăng Bang khó thể thoát được xú danh buôn người, tự nhiên không thể lọt được vào mắt xanh của Sư Phi Huyền rồi”.

Ngưng lại một chút rồi y nói tiếp: “Trong chư hùng phương Bắc, trừ ba người ta vừa nói tới, còn có phụ tử Tiết Cử vừa bị Lý Thế Dân đánh bại, tự lo cho mình còn chẳng xong, nên có thể không luận. Còn bọn Lương Sư Đô, Lưu Vũ Châu toàn dựa vào người Hồ mới có được chút thanh thế, tự nhiên là Sư Phi Huyền không thèm để mắt. Những hạng như Cao Khai Đạo, Lý Tử Thông, Từ Viên Lăng lần lượt đều bị chúng ta, Lý Mật và Đỗ Phục Uy đồn

vào một xó, không thể tiến lui, tất cũng không có cơ hội. Miễn cưỡng mà nói thì còn có Lý Xa, đáng tiếc là y lại ở tận Tây Cương, chuyện gì cũng phải xem nét mặt người Hồ mới dám hành sự, đâu có gì để khoe với đời chứ?”.

Từ Tử Lăng chau mày nói: “Nghe ngữ khí của Lưu đại ca, lẽ nào chuyện ai làm hoàng đế đều nằm cả trong tay Sư Phi Huyền hay sao?”.

Lưu Hắc Thát mỉm cười nói: “Có phải như vậy hay không thì phải xem tình thế phát triển thế nào đã. Nhưng chỉ nhìn việc các phương thế lực đều phái người tới Lạc Dương gặp Sư Phi Huyền, là biết họ trọng thị chuyện này thế nào rồi, nếu không ta cũng đâu nhàn rồi mà ngồi đây nói chuyện với đệ thế này chứ”. Tiếp đó lại lảng tránh ánh mắt của Từ Tử Lăng, cúi đầu lưỡng lự một lúc mới hỏi: “Lệnh tử vẫn khỏe chứ?”.

Từ Tử Lăng cảm thấy trong tim nhói đau, buồn bã nói: “Tổ tử già cho người ta rồi”.

Thân hình khô vữa của Lưu Hắc Thát khẽ run lên một chập, ngó người ra hồi lâu, rồi mới lắp bắp nói: “Vậy... vậy... phải...”.

Từ Tử Lăng đột nhiên cảm thấy không muốn đối diện với Lưu Hắc Thát nữa, mà đi càng xa càng tốt, vĩnh viễn không muốn nhắc tới chuyện của Tổ Tổ với bất cứ ai nữa. Giả dụ Hương Ngọc Sơn chỉ là một tên buôn người bỉ ổi, già sẽ phải làm sao đây?

Lưu Hắc Thát thấy Từ Tử Lăng đứng dậy, ngạc nhiên hỏi: “Tử Lăng muốn đi sao?”.

Từ Tử Lăng buồn bã nói: “Ta muốn một mình uống chút rượu, lát nữa sẽ quay lại tìm Lưu đại ca”.

- o O o -